

ærede Minister, der kommer til at føre det videre fremad med Hensyn til Trafikvæsenet, saa antager jeg da, han vil træffe nogen Begrænsning i sine Ønster, man kan jo ogsaa blive ved at presse en Ballon saa længe, at den revner tilskjød. Der maa være en lille Smule Maadehold til Stede; naar vi ikke gøre det, skulde det være underligt, om vi ikke skulde se dette Spørgsmaal dukke op igen. Jeg vil da nok se, hvorledes det ærede Medlem fra Kalundborg (N. Sørensen), som nu ryfter paa Hovedet, vil stille sig. Jeg har saa tit set det ærede Medlem begynde med at ryfte paa Hovedet, men ende med at nikke med det. Jeg er bange for, at det vil gaa paa en noget lignende Maade, naar dette Spørgsmaal senere vil komme til at ligge for. — Uden ellers at gaa videre ind paa disse Forhold, skal jeg tillade mig at motivere den Stilling, som det øvrige Mindretal, altsaa ikke det ærede Medlem fra Vesterby (N. Andersen) har indtaget til et andet Hovedspørgsmaal, som væsentlig laa for til Forhandling i Gaar, nemlig Spørgsmaalet om Pengenes Tilvejebringelse. Det hlydes mig for øvrigt, at en Del af de Udtalelser, som det ærede Medlem fra Vesterby fremkom med til Slutning, maatte have ført ham til at staa sammen med os andre i dette Spørgsmaal. Det er han nu ikke kommen til; og det bliver jo naturligvis hans Sag, hvorledes han vil stille sig. Vi kunne lige saa lidt paa denne Lov, som paa den, vi behandlede i Gaar og paa dem, der følge efter paa Dagsordenen, tilraade det høje Ting at gaa til dette Statslaans Optagelse, og have derfor stillet et andet Forslag til den Paragraf, som handler om Pengenes Tilvejebringelse. Vi sige saaledes: Vi have nu foreslaaet ikke at engagere Statskassen med dens ordinære Indtægter paa de private Jærnbaneanlæg i højere Grad, end at den meget vel kan gøre Skyldst derfor; men vi indrømme, at vi ville forbeholde os ved Forhandlingen om de andre Ting en saadan Frihed, at vi ikke ville pine Statskassen til det alleryderste med Hensyn til Benyttelsen af de aarlige Driftsindtægter. Vi have derfor tilladt os at foreslaa, at Afgifterne til de Statsbaneanlæg, som vi indstille til Vedtagelse, og som vi anse for at være rimelige og forsvarelige at afgøre paa dette Tidspunkt, skulde afholdes ved Afhændelsen af de indenlandste Statsobligationer i Reservecapitalen. Disse Obligationer staa for Øjeblikket i lidt over 11 Millioner, hvilket meget nær svarer til det Beløb, der er Tale om at anvende til samtlige Statsbaneanlæg efter Indstillingerne saavel paa denne Lov som paa de

to Love, der følge efter. Vi have fundet det meget naturligt at gøre det, idet der ikke for os synes at være nogen rimelig Grund til, at Statens Reservecapital skal ligge inde med Statens egne indenlandste Obligationer, naar Staten overhovedet har Brug for at anvende Midler til et eller andet særligt Behov, saaledes som Tilfældet er nu. Jeg ved nok, at der er mange, der sige, at det ikke er rigtigt at røre ved Reservecapitalen. Det skal man holde paa efter Traditionen, bliver der sagt. Det er næsten en Slags halvt hellige Penge, som kun vandsalste Hænder rækkes ud efter. Dette er den gængse Tale om den Ting. Jeg vil imidlertid derom sige: Lad os blive paa Jorden og se, hvad det er, der er Tale om. Det er jo et rent Postingspørgsmaal. Naar der er Tale om et Reservecapital, er det jo vist, at det bedste og sikreste Reservecapital alligevel er det, der ligger ude omkring i Vandets Ydeevne. Skulde Staten nogen Sinde saa Brug for at ty til saadanne Midler, som man paa Forhaand skulde have sikret sig, vil det alligevel næppe kunne undgaaes, hvis det sker i et betydeligere Omfang, at man maa søge ud omkring til Vandets almindelige Ydeevne. Reservecapitalen hos os er ikke saa forfærdelig stort alligevel. Dertil kommer, at Reservecapitalen efter min og de øvrige Forslagsstilleres Mening i Virkeligheden ogsaa ligger bedst i Statskassens Lomme, hvor det virker i den almindelige Produktions Tjeneste, det er bedre, end at det ligger hen i en Statskasse. Vi have derfor ment det fuldt forsvareligt at tilraade det høje Ting at afholde disse Afgifter ved en Afhændelse af de indenlandste Statsobligationer, der findes i Reservecapitalen. Da Tinget i Forvejen har taget Stilling til Spørgsmaalet om Statslaanen, ved jeg jo godt, det er for høje Dren at tale derom, og skal derfor heller ikke opbolde mig videre derved. Det er et Spørgsmaal, som i og for sig allerede har fundet sin Afgørelse ved Afstemningen i Gaar, og som formentlig kun formelt finder sin Stadfæstelse ved Afstemningen over de andre Forslag. Jeg skal kun gøre den formelle Bemærkning, at for saa vidt Tinget maatte forlænge Endringsforslaget under Nr. 2, som omhandler Omfanget af de Anlæg, her er Tale om, betragter jeg, efter Aftale med den ærede Formand, Forslagene under 5 og 6 om Pengenes Tilvejebringelse som bortfaldne, idet de ere stillede under Forudsætning af, at vort Forslag var vedtaget; naar Fler-tallets Forslag vedtages, paa de ikke. De maa altsaa i Grunden betragtes som en Helhed. Derfor ville disse Forslag i saa Fald